

hold af saa og saa mange Aar er tilstrækkelig dertil. Men det er lutter Spørgsmaal, som jeg ikke tror kunne optages i denne Lov. Det vilde jo belemre den med et Stof, der var større end Lovens øvrige Indhold, naar man skulde ind-paa alle de Komplikationer.

Oct. Hansen: Ja, det forekommer mig dog, at man maatte kunne bestemme Begrebet „Undersaat“ noget nærmere. Den sidste ærede Taler var jo inde paa det og gjorde nogle Bemærkninger, som maaske kunde være vel egnede til at optages i Loven, og jeg tror ikke, at man derved kom til at vidtløftiggøre den i saa høj Grad. Jeg tvivler ikke om, at naar det ærede Medlem som Medlem af et Udvalg vilde søge at finde en anden Redaktion, vilde vi kunne faa en betydelig større Klarhed, end der nu er. Navnlige tror jeg ikke, at det ærede Medlem vil samstemme med Justitsministeren i, at de Forseelser, der blive begaaede af danske Undersaatter, der opholde sig i Udlandet — f. Eks. derved, at de tog fremmed Krigstjeneste — skulde kunne tiltales efter Straffelovens § 6, thi det, der der er Tale om, er, hvis jeg ikke tager meget fejl — jeg har ikke set det igennem i Øjeblikket — Forbrydelser mod Udlandet af en Dansk. Men naar vi nu her give en Straffelov, som siger, at naar en dansk Undersaat tager fremmed Krigstjeneste, saa skal han straffes, saa er det, fordi han begaar et Brud paa den Lov, vi her vedtage, og saa vil der ikke blive Tale om Straffelovens § 6 (*Nellemann:* Nej, § 5 vil det nærmest være!). Ja, det er muligt. — Angaaende det Spørgsmaal, som jeg tillader mig at berøre, er jeg bleven noget overrasket over, at den højtærede Justitsminister mente, at han behøvede ikke at tilfredsstille Nysgerrigheden. Den høje Regering har ikke fundet sig foranlediget til at give nogen som helst Forklaring om den opsigtvækkende Meddelelse, der fremkom i „Evening Journal“ i Juli Maaned, og naar jeg nu bringer det frem her, siger den højtærede Justitsminister, at han anser sig ikke for forpligtet til at tilfredsstille Nysgerrigheden. Naar vi have disse enkelte Kolonier, disse smaa vestindiske Kolonier, og vi saa se, at den øverste tilsynshavende derovre, Guvernøren, paa en Maade, som gaar hele Verden over, under en kritisk Periode, en Krigstilstand, bliver sigtet for en Optræden, som vilde være højest mærkværdig, hvis det virkelig var sandt, at han havde gjort sig skyldig deri, og naar man saa ønsker lidt Oplysning derom, saa siges der, at det er

utidig Nysgerrighed. Nej, den højtærede Justitsminister maa undskylde, vi have alle som gode danske Undersaatter Interesse i at vide, om vore Affærer baade i Indlandet og i Udlandet, baade i Europa og Vestindien blive skøttede paa en saadan Maade, at vi ikke blive kompromitterede derved. Nu i dette Øjeblik, 3—4 Maaned efter Begivenheden, ved den højtærede Justitsminister ikke Besked. Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (*Nellemann*) ved heller ikke noget derom. Det ærede Medlem sagde fuldstændig rigtig, at hvis den amerikanske Konsul paa St. Thomas havde villet forsyne de amerikanske Krigsskibe med Kul — om det nu var hans egne eller den amerikanske Regerings Kul, det vide vi ikke — og hvis han vilde have sat det igennem imod Forbudet, saa var det Guvernørens Sag at søge at forhindre det. Ja, det er fuldstændig rigtigt. Men det ærede Medlem ved ikke, hvad der er sket, og det ved jeg heller ikke, og det ved den højtærede Justitsminister heller ikke, men vi ville gerne vide, hvad der er sket, fordi det har været Genstand for Forbavelse og Omtale hele Verden over, og saa skulle vi sidde her i den danske Rigsdag og ikke vide, hvad der er sket. Saa sagde det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds, at naar der skete noget, der var ulovligt, selv om det var fra en Stormagts Side, fra den amerikanske Regerings eller dens Funktionærers Side, saa er det ikke nok, at man ganske spagfærdig forbyder det — nej, saa rækker man den knyttede Næve frem, og saa truer man med „den skrællede Vandmelon“ og med at lade tyske, franske og italienske Skibe skyde paa de amerikanske. Ja alle den Slags Ting kan man gøre, naar man er en Stormagt; men naar man er en lille Magt som vi, saa skal man være forsigtig. Det gøre vi paa den Maade, at naar England og Rusland true med at komme i Krig med hinanden, saa anskaffe vi Brisantgranater, thi saa kunne vi skyde baade paa Engländerne og Russere. Det er det samme, som Guvernøren mener: Vi skulle vise os, som de Pokkers Karle vi ere. Vi ere ikke bange for de nordamerikanske Fristater, for Rusland eller England. Nej, saa priser jeg rigtignok den højtærede Justitsministers Forsigtighed. Nu have vi levet i saa mange Aar; der har været saa mange Krige rundt omkring os, men vi have ikke behøvet disse Neutralitetsregler; nu kommer der en Krig i Amerika, og saa mener den ærede Minister, at vi skulde have en foreløbig Lov — om det skulde være af en særlig